

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 9: Niels Klim", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 9: Niels Klim*, udg. af F. J. BILLESKOV JANSEN ; Volmer Rosenkilde , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 435. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holberg09-shoot-idm139856959873360/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

MORALSKE FABLER

saa længe som Dragen endda havde nogle Kræfter, turde han ikke komme den nær. Endeligen, da han saae, at Dragen af Mangel paa Føde var færdig til at opgive Aanden, nærmede han sig til Dyret og sagde: Redd dit Liv, kiære Drage! og overlad mig Skatten: Den kand være mig til ligesaa stor Nytte, som den er dig til Fordærvelse. Men, som Dragen havde intet Øre dertil, bleve de begge liggende; den eene for at beskytte sin fundne Skat, den anden for at bemægtige sig den samme: Og kunde ingen af dem overtale sig til at forlade Stedet, men de forbleve ubevægelige derpaa indtil de begge døde af Sult. En Ørn, som udi et Træ havde anseet denne Handel, fortaalte den heele Historie til en Hyrde, hvilken strax randsagede den formeente Skat, og fandt, at det var en u-nyttig glimrende Steen, som havde foraarsaget disse to Martyria. Han lod derfor Bonden og Dragen jorde udi en Grav, sigende: Eftersom de have havt een Død, saa skal de og have et Grav-Sted.

194. Fabel.

Da udi et Selskab blev fortaalt, at en bekiendt daarlig Mand havde forfærdiget et Skrift til Trykken, sagde een af Selskabet: Jeg seer at han dermed til intet andet sigter end at Efterkommerne maa ogsaa vide, at han haver været en Narr.

195. Fabel.

Damons u-ægte Devotion.

Damon havde forelsket sig udi Phyllis, og med hende havt ublue Omgængelse en tiidlang, men, saasom han tiligemed var heel devot, og Veyen til hans Maitresse, som han besøgte, faldt igiennem en Kirke, forsømte han aldrig med største Andagt at giøre sin Bøn udi samme Kirke, saa ofte han gik hen til Phyllis, og kom tilbage igien.

Fabelen sigter paa dem, hvis Vellyst er blandet med Devotion.

MORALSKE FABLER

196. Fabel.

Theodori Testament.

Theodorus havde Tre ægte Sønner og en u-ægte. Da han skulde døe, overgav han alle sine Midler til de tre ægte, men gik den u-ægte reent forbi. Alle forundrede sig derover, helst saasom han stedse havde elsket den sidste meer end nogen af de ægte Sønner. Men Theodorus sagde: Min naturlige Søn Espen behøver ingen Penge, han haver nok i Lykken, som følger ham ved Fødselen.

Fabelen viser, at naturlige Børn have beste Lykke.

197. Fabel.

Den Laanendes Ged.

En ung Person, der trængte til Penge, adresserede sig til en Vexelerer om Penge-Laan. Vexelereren, som var en godhiertig Mand, lovede at tiene ham derudi. Medens han tiltaalte ham Pengene paa Bordet, taleden den unge Person prægtig om sig selv, og med en dyr Eed bevidnede, at han var en af de ærligste Personer i Staden, hvilket da Vexelereren hørte, strøg han Pengene ned i sin Pung igien, sigende: Naar en ubeden med dyre Eeder bevidner, at han er en ærlig Mand, saa er det Tegn til at andre tvivle om hans Ærlighed.

198. Fabel af Geller.

Reyse til Lyksaligheds Stad.

En ung Person havde hørt tale om en Stad, hvor all Velsignelse og Lyksalighed boede. Der besluttede han at sette sig ned, og derpaa begav sig paa Reysen did hen. Da han nærmede sig til Staden, som laae paa et høyt Bierg, glædede han sig inderligen ved Synet; men, som ved Foden af Bierget var en skøn Dal fuld af alle slags Frugte, opholdt han sig noget udi samme Dal, og fyldte sin Mantel-Sæk med dens Frugter, som han meenede at kom-